

Cirill főapát üzenete a missziós világnap századik évfordulójára

Kedves Testvérek!

Októberben különös figyelemmel fordulunk az Egyház missziós küldetése felé. Idén száz éve annak, hogy XI. Piusz pápa bevezette a missziós világnapot. Ez az évforduló hálaadásra és önvizsgálatra hív bennünket: hogyan adjuk tovább azt a hitet, amelyet magunk is ajándékba kaptunk? Hogyan válhatnak családjaink, plébániáink és egész egyházmegyéink egyre inkább missziós közösséggé?

Amikor misszióról hallunk, sokunknak ma is távoli országokban szolgáló papok és szerzetesek jutnak eszébe. Áldozatos szolgálatukért hálával tartozunk, és imádságunkkal, adományainkkal támogatjuk őket. Közben azonban egyre világosabban felismerjük: a misszió a mi küldetésünk is, idehaza, saját környezetünkben. Ott kezdődik, ahol élünk: otthonainkban, munkahelyünkön, településeinken, mindennapi találkozásainkban.

Leó pápa idei üzenetében így fogalmaz: **„egyetlen megkeresztelt ember sem érezheti magát kívülállónak vagy közömbösnek a misszióval szemben”**. Mindannyiunknak vannak olyan ajándékai, képességei és emberi kapcsolatai, amelyek által Krisztus szeretete eljuthat másokhoz. Van, aki szavaival tud bátorítani, más figyelmes hallgatásával, hűséges jelenlétével vagy segítő kezével tesz tanúságot. A beteg és az idős ember imádsága éppúgy része közös küldetésünknek, mint a fiatalok kezdeményezőkézsége vagy a családok mindennapi helytállása.

Ezt a közös felelősséget segített tudatosítanunk az október 3-án a Főapátságban megtartott **„A szinodalitás iskolájában – Szinodális találkozó Pannonhalmán”** is. A találkozó tapasztalata arra hív, hogy közösségeinkben adjunk teret egymás meghallgatásának, a közös gondolkodásnak és a Szentlélek indításaira figyelő megkülönböztetésnek. Minden hívő tapasztalatára és szolgálatára szükségünk van ahhoz, hogy felismerjük: ma kikhez és hogyan küld bennünket az Úr.

A szinodális út így közvetlenül kapcsolódik missziós küldetésünkhöz. Azért tanulunk figyelmesebben hallgatni egymásra, hogy meghalljuk azok hangját is, akik közösségeinken kívül élnek. Azért keressük együtt Isten akaratát, hogy bátrabban induljunk azok felé, akik magányosak, elveszítették reményüket, vagy úgy érzik, az Egyházban nincs hely számukra. A kölcsönös meghallgatásból olyan közösség születhet, amelyhez mások is bizalommal közelednek.

Ehhez mindenekelőtt Krisztusból kell élnünk. Leó pápa emlékeztet rá: **„A misszió középpontjában a Krisztussal való egyesülés misztériuma áll.”** Az imádság, Isten ígéjének hallgatása és a szentségek alakítják bennünk azt a lelkiületet, amelyből hiteles tanúságtétel fakadhat. Jézust akkor tudjuk közelebb vinni másokhoz, ha engedjük, hogy ő is közel kerüljön hozzánk, formálja döntéseinket, beszédünket és kapcsolatainkat.

Különös feladatuk van ebben a családoknak. A keresztény családok az evangelizáció tevékeny részesei: megélt hitük által Krisztus gyengédségét közvetíthetik. Amikor időt adnak egymásnak, megbocsátanak, gondoskodnak idős hozzátartozóikról, vagy észreveszik a szomszédságukban élő magányos embert, az evangélium válik láthatóvá.

Plébániáink is így alakulhatnak egyre inkább a „családok családjává”: olyan közösségekké, ahol ismerjük egymást, számon tartjuk a hiányzókat, és helyet készítünk az érkezőknek. Ahol a feladatokat és a felelősséget is megosztjuk, és örülünk annak, ha valaki a maga ajándékával gazdagítja közös életünket.

Tanúságtételünk hitelességéhez hozzátartozik az is, ahogyan egymással bánunk. A pápa figyelmeztet: a konfliktusok, a megosztottság és a kölcsönös bizalmatlanság gyengítik küldetésünket. **„Az evangélium hirdetése a kiengesztelődött, testvéri és szolidáris közösség tanúságtételében találja meg teljes közvetítő és megszólító erejét.”** Ezért a misszió olykor egy bocsánatkéréssel kezdődik, egy régi sérelem elengedésével vagy azzal, hogy türelmesen meghallgatjuk azt, akivel nem értünk egyet. Közösségeink békéje és testvérisége maga is örömhír lehet a megosztottságban élő emberek számára.

Jézusnak a császár adójáról szóló válasza küldetésünk legmélyebb alapjára irányítja figyelmünket. A pénzen a császár képmása látható; az ember azonban Isten képmását hordozza. Mindannyian hozzá tartozunk, keresztségünk pedig arra hív, hogy Krisztus követésében egész életünkkel válaszoljunk szeretetére. Ezért minden emberben fel kell ismernünk az Istentől kapott méltóságot: a szegényben, az idegenben, a másként gondolkodóban és abban is, akivel nehéz szót értenünk.

Kedves Testvérek!

Arra hívlak benneteket, hogy a missziók jubileuma alkalmából minden családban és plébániái közösségben gondoljuk végig: ki várhat most a figyelmünkre? Kit hívhatnánk meg közénk? Kinek jelentene reményt egy látogatás, egy beszélgetés vagy egy felajánlott segítség? És amikor hitünkről kérdeznak bennünket, merjük egyszerűen elmondani, mit jelent számunkra Krisztushoz tartozni.

Kísérjük imádsággal és nagylelkű támogatással a távoli országokban szolgáló misszionáriusokat is. Helyi közösségeink az egész világra kiterjedő Egyház részei: egymás hitéből, szolgálatából és áldozatából élünk.

Leó pápa szavai vezessenek bennünket: **„Ha az egység a misszió előfeltétele, a szeretet a misszió lényege.”** Kérjük a Szentlelket, hogy újítsa meg bennünk a Krisztushoz tartozás örömét, erősítse testvéri közösségünket, és tegyen készségessé bennünket a tanúságtételre. Válgjunk egyre inkább olyan missziós egyházzá, amelyben az emberek megtapasztalhatják Isten hűséges szeretetét!

Főpásztori szeretettel és áldással:

Hortobágyi T. Cirill OSB
pannonhalmi főapát

Kelt: Pannonhalmán, 2026. október 18-án, a missziók vasárnapján.